

ливитъ, и тъ почиватъ всѣки денъ. А трудолюбивитъ казватъ: „Когато се върне Христосъ при насъ, тогава ние ще си починемъ“. Тъй трѣбва да схваща работата истинскиятъ християнинъ.

Има единъ основенъ принципъ, който ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ; има известни закони, които трѣбва да разбираме. И не само да ги разбираме, но и да ги прилагаме въ живота си. Безъ това приложение, всѣко учение, всѣка религия, каквато и да бѫде, е безплодна. Едно растение не е достатъчно само да изникне, да израсте, да се развие, да цѣвне, да завѣрже плодъ, но този плодъ трѣбва и да узрѣе. Само когато плодътъ узрѣе, постигната е цѣлъта на това растение. Слѣдователно, по сѫщия законъ човѣкъ може да се роди, расте, развие и завѣрже, но, ако не узрѣе въ него плодътъ, неговиятъ животъ е безплоденъ. Христосъ развѣрза рѣжата на човѣка — възстанови неговата воля.

Ако четете тази глава по-надолу, ще забѣлѣжите, че при Иисуса довели единъ бѣснуемъ, единъ слѣпъ и единъ нѣмъ и че Той и тѣхъ излѣкувалъ. Тия нѣща сѫ свѣрзани. Кои сѫ: бѣснуемиятъ, слѣпиятъ и нѣмиятъ? Може да кажете, че тия работи сѫ били само въ врѣмето на Христа. Но има ги и въ наше врѣме. За малко ще се спра и приведа единъ примѣръ и съ него ще обясня смисъла, който Христосъ е вложилъ въ тия думи. Има единъ разказъ за царь Соломона, въ който се говори, че Соломонъ повикалъ единъ вѣшъ принцъ на духоветѣ, за да му помага въ построяването на храма. Този принцъ, обаче, слѣдъ като го научилъ какъ да построи храма, поискалъ да се докопа и до неговия прѣ-